

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2919/2019
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., кога заступа пуномоћник Предраг Дикић, адвокат из ..., против тужене „Електропривреде Србије“ Јавно предузеће за производњу, прераду и транспорт угља – Површински копови „Косово“, са потпуном одговорношћу из Обилића (са привременом адресом у Београду), ради поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4347/17 од 29.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4347/17 од 29.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 891/17 од 28.07.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду бр. 85 од 26.01.2012. године, као незаконито. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име изгубљене зараде укупан износ од 1.287.687,53 динара, са каматом по Закону о затезној камати за сваки месечни износ зараде, и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све ближе наведено овим ставом изреке, све у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке одбачена је тужба у делу у којем је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, као недозвољена. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 177.238,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4347/17 од 29.03.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

Против првноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 04.12.1998. године, да би му решењем о отказу уговора о раду бр. 85 од 26.01.2012. године престао радни однос на основу члана 181. став 1. тачка 2. Закона о раду, због непотписивања понуде анекса уговора о раду од 10.10.2011. године, којим је предвиђена измена уговорених услова рада у погледу места рада, и то упућивање у Обреновац ТНТ-Б због потребе обављања посла и промењених услова пословања. Поунуда за закључење анекса уговора тужиоцу није лично достављена, јер према сазнању туженог није боравио на познатој адреси, па је достављање извршено истицањем на огласну таблу туженог. Тужилац није примио ни решење о отказу уговора о раду на адреси коју је тужени имао - у ... у ..., јер је на повратници било назначено да дуже време не живи на наведеној адреси, па је тужени и оспорено решење истакао на огласну таблу дана 09.02.2012. године. Тужилац је решење о отказу примио лично у седишту туженог дана 05.04.2013. године, а био је пријављен на адреси ... у ... до 15.05.2013. године.

Иначе, тужилац је код туженог радио на радном месту ... у ..., јуна године је са породицом избегао са ... и од тада живе у ... у Тужени је након доношења решења о отказу уговора о раду престао да исплаћује зараду тужиоцу, па с обзиром да тужилац није добио било какво обавештење о разлогу престанка исплате зараде отишао је у Београд, када му је лично уручено решење о отказу.

Економско финансијским вештачењем утврђена је висина зараде коју би тужилац остварио да је радио у периоду од 01.02.2012. године до 31.05.2015. године, с тим што је вештак имао у виду да је тужиоцу, док се не створи могућност за обављање делатности туженог, исплаћивана новчана накнада предвиђена годишњим програмом оснивача у висини од 60% основне зараде коју би запослени остварили да раде, а висина накнаде зараде утврђена је на основу зараде упоредних радника, с тим што је иста увећана за припадајући минули рад на основу година радног стажа.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање судови су закључили да је тужба поднета благовремено, у року од 90 дана од момента сазнања за повреду права, односно од 05.04.2013. године када је тужилац лично преузео решење о отказу. Такође, судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду тужиоцу незаконито јер је тужени закључење анекса уговора о раду тужиоцу понудио у облику опште формулације а достављање понуде за закључење анекса уговора се не може сматрати уредним, па се не могу прихватити наводи туженог у оспореном решењу да је тужилац одбио да потпише понуду за закључење анекса уговора о раду. Као последица

поништаја решења о отказу уговора о раду тужилац је обавезан да туженог врати на рад и да му исплати накнаду материјалне штете на име изгубљене зараде.

У својим одлукама судови су правилно применили материјално право, дајући разлоге које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије понуда за закључење уговора о раду тужиоцу није уредно достављена, јер је тужилац у време достављања, а након тога и истицања понуде за закључење анекса уговора о раду на огласну таблу туженог, био смештен у ... у ... (која адреса је била позната туженом), да би се тек 15.05.2013. године одјавио са те адресе и пријавио на адресу у ..., што произлази из писмених доказа који се налази у списима. Тужени није предузео никакве мере како би проверио констатацију на полеђини пошилке да тужилац већ дуже време не живи на датој адреси, због чега се достављање понуде за закључење анекса уговора о раду, а касније и побијаног решења преко огласне табле не може сматрати уредним. Чињеница на коју се у ревизији указује, да је тужилац након више од годину дана од дана престанка радног односа и престанка исплате зараде лично преузео побијано решење, те да је нелогично да до тада није знао да му је престао радни однос, не утиче на правилан закључак судова да наведено достављање преко огласне табле није било уредно.

Такође, супротно наводима ревизије понуда за закључење анекса уговора о раду не садржи све потребе разлоге распоређивања на друго радно место, односно друго место рада у смислу члана 171. став 1. Закона о раду, како су правилно закључили нижестепени судови.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти разлози нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић